Ч. 133. Четвер 29 (16) червня 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:

на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

З Ради державної. — Справа марокканьска. — Положенє в Росиї. — З росийско-японьскої війни.

На початку вчерашного засїданя палати послів висказав Президент палати ґр. Феттер жаль з причини, що так часто посли опізняють ся і що засїданя так пиняво ідуть. Супротив того Президент звертає увагу послів, що єсть їх обовязком ходити на засїданя і взиває провідників поодиноких клюбів, аби також впливали в тім напрямі на послів; в противнім случаю буде мусїв Президент на случай неповности палати зарядити читанє катальоґа. На внесенє посла Хоца читано інтерпеляциї і внесеня в дословнім змістї. Пос. Хоц вніс відтак відкритє дискусиї над оногдашною відповідию п. Мінїстра торговлї бар. Калля в справі приниманя чеських почтових переказів у Вiднї. Внесенє відкинено. Приступлено до дневного порядку, т. є. до ґенеральної дискусиї над буджетовою провізориєю. Забрав голос ґенеральний бесїдник пос. Менґер, що обговорював чесько-нїмецкі відносини, а відтак нїмецкий посол Герольд, що виступив против правительства за єго намірені уступки в користь Чехів. По промовах обох тих послів приступлено до подрібної дискусиї. Говорив між иншими посол Василько з Буковини, виступаючи в острих словах против кривд Русинів на Буковинї на поли церковнім. Остаточно провізорию буджетову ухвалено у всїх трех читанях і на тім закінчено засїданє. Слїдуюче засїданє відбуде ся нинї.

В нїмецких дипльоматичних кругах запевняють, що Нїмеччина помимо поданих у францускій нотї доказів обстає при своїм становищи і у своїй відповіди придержує ся й дальше погляду, що конференция єсть найлїпшим средством управильненя в дипльоматичній дорозї марокканьскої справи. Нїмецка нота — як кажуть — вказує на то, що правительство нїмецке не гадає, щоби могло перед конференциєю дійти до порозуміня що-до справ, що мають становити предмет нарад тої конференциї. В дїйстности нїмецкий канцлєр заєдно гадає, що порозуміне всїх держав, котрі підписали мадридску угоду, єсть конечне до зміни теперішного положеня в Марокку. Загальний настрій ноти такий приязний і вічливий, що Франция може поробити деякі уступки, на які Нїмеччина кладе натиск і виключає можність відкиненя гадки конференциї зі сторони Франциї, тим більше що справа порядку і безпечности альжирскої границї, о що Франциї найбільше розходить ся, має бути в нїмецкій нотї признана і улекшена. — В тїй справі заявив на вчерашній мінїстерскій радї президент Рувіє, що по полудни відвідає єго нїмецкий амбасадор і справдї о годинї 4-ій з полудня явив ся кн. Радолїн у Рувієра і нараджував ся з ним звиж годину. Конференция була дуже приязна і можна надіяти ся, що вскорі між Францием а Нїмеччиною прийде до повного порозуміня.

Положенє в Росиї після нинїшних телеґрам так представляє ся: Berliner Tageblatt доносить з Лодзи, що жидівске населенє покидає місто тисячами. Вчера по полудни виїхало з Лодзи 900 жидів. В Колюшках, місцевости, звідки розходять ся зелїзницї, сидить звиж 20.000 жидів, котрі задля недостачі поїздів і ваґонів на тій стациї не можуть виїхати. Ходить поголоска, що до Лодзи вислано цїлий 19 корпус росийскої армії, аби обсадити не лише місто, але й всї дооколичні фабричні місцевости, як Зґерж, Пабяницї і ин. — З Варшави доносять: Загальний страйк дає причину до поважних побоювань. Войска, котрі були вже вислані на лїтні становиска, стягнено назад до міста. Дуже численні патрулї переходять улицями. Революцийні сторонництва узброюють робітників револьверами і бомбами. На кількох улицях побудовано знов барикади.

Месть.

(З францускогo — Юлїя Тюрік).

I.

Сен Валєрі і Крожоа лежать напротив себе при устю Соми.

В лїтї, коли море уступить, можна часто перейти пішки від одного берега до другого, очивидно коли перевізник, що там постійно перебуває, перевезе нас через канал. І нема нїчого гарнїйшого, як бачити дїти і Парижанки, що босо ідуть тою дорогою по калужах, які полишало море, немов би на знак, що оно уважає себе все паном того великого простору та що знов обійме єго в посїданє.

Справдї, не конче то мила посада, що єї там має перевізник Прево, котрий при гарній погодї перевозить сотки людий від одного берега до другого.

Єго робота дає єму добрий дохід. Хоч Прево вже старий, то однако він тут лиш від кількох лїт перевізником. Перед ним був Пієр, гарний 25-лїтний паробок, що кріпкою рукою правив човном. Від вчасного ранку був він на услуги гостий і запрошував їх приємним усьміхом і веселим лицем до своєї лодки, як чоловік, що тїшить ся своїм житєм.

Часом у вільних годинах, коли не було нїчого до роботи, можна єго було бачити, як сидів над морем на лавочцї і балакав з гарною чорнявою дівчиною: то була Катерина, єго суджена.

В цїлій околици знали, що обоє молодих людий, що вже давно були заручені, дуже себе любили, а щоденні купелеві гостї ставали нераз коло них та розмавляли.

— Коли буде весїлє?

— О, ще не зараз — відповідав Пієр, прикладаючи до шапки руку. — Може за рік або за два, аж щось відложу. Треба гроший, аби зачати господарство. Правда, Катерино?

При словах: „Правда, Катерино"? дивив ся на молоду дівчину зворушений, немов одушевлений єї видом.

Ах, як він любив свою Катерину і то вже від довгого часу, бо він виріс з нею, так сказати-б, виховав єї для себе, пожертвувавши їй цїлу свою любов, своє цїле серце.

Катерина любила також Пієра, але на свій спосіб, як женщина, котрій подобає ся, що єї обожають. Впрочім она була дуже добра дівчина, не спосібна нї до чого злого і вправдї без великої нетерпеливости, але весело вижидала свого вінчаня з Пієром.

II.

Молодим людям, що приїздили до Сен Валєрі на купелї, впадала в очи Катерина і не один виходив умисно над море на прохід тодї, коли надіяв ся застати там гарну дівчину. Але коло неї був заєдно Пієр і пильно єї сторожив.

Але лучив ся один молодець, що — як здавало ся — не дав себе відстрашити Пієровою заздростию. То був Жак де Вальжа. Приїхавши до Сен Валєрі лише на кілька днів, пізнав Катерину і виявив їй свою любов. Она відмовила, так як кождому. Він упер ся і замість поїхати дальше, як спершу наміряв, лишив ся в Сен Валєрі.

Побачимо — гадав собі.

Навиклий до таких річий, умів Жак де Вальжа показувати Катеринї свою любов перед заздрістним Пієром, а Катерина, молода, весела дівчина бавила ся тим. Она вже на стілько начитала ся всяких повістий, що знала, що молода рибацка дівчина мусить мати ся на осторожности перед парискими паничами. І стало ся так, що Жак де Вальжа сам себе зловив. То, що спершу уважав за маленьку любовну пригоду, перемінило ся у него в велику пристрасть, а що она оперла ся й тїй пристрасти, то він стратив голову і став говорити о подружу.

— Я маю стати ґрафинею де Вальжа? Ей, ви чей самі тому не вірите, пане ґрафе!

О, певно, що спершу він і не гадав о тім. Але тепер пропало вся розвага. Він любив Катерину до безпамяти, а що був певний, що без правдивого подружа нїчого у неї не осягне, рішив ся на правду оженити ся з нею.

Катерина спершу сьміяла ся і уважала всьо то за жарт, але вскорі пізнала лїпше Жака і пересьвідчила ся, що він не обманює єї.

Перед єї очима стали тепер виринати чудесні привиди. Она виділа себе окруженою богатством і пишнотою нового сьвіта і єї дотеперішне житє видалось їй нараз якесь таке тїсне і убоге, що она опустила голову на рамя Жака і сказала: „Я ваша".

Вправдї і образ Пієра з'явив ся на хвилю

Звертає увагу, що і женщини беруть участь в революцийнім руху. — З Петербурга доносить Lokal Anzeiger, що з причини послідних подій в Королівстві польскім починає проявляти ся революцийний рух серед робітників. Войска перебуваючі в Царскім Селї, одержали перед кількома днями цілі паки революцийних відозв. В тих відозвах подано, що офіцири присягли не велїти стріляти до демонстрантів. — З Кавказу доносять, що мир лише про око заведено, бо все ще тревають напади магомедан на Вірмен. В многих околицях приходить до розрухів. — Нинїшні телеграми доносять з Одеси, що вчера вибух в Одесї загальний страйк. Робітники переходять громадно улицями міста. В многих місцях випрягають конї з трамваїв і здержують рух. Всї склепи замкнені. На передмістю Пересип зібрало ся 2000 робітників та народу. Надходяче войско обкинула товпа камінєм. Войско вистрілило і положило трупом 2 особи, а 1 зранило.

З поля війни доносить ґен. Линевич: Дня 25 с. м. розпочав неприятель офензиву і напав на полудне від зелїзницї на наші переднї сторожі. Неприятель, котрий одержав підкріпленя в піхотї і кіннотї, випер наші переднї сторожі на північ. В околици Гайлюнчен Японцї виперли наші передні сторожі з долини ріки Цін. Ми вислали охотників стрільцїв на поміч, але ті під Санцайтай попали під сильний огонь неприятельскої артилериї. В корейских горах бачено японьску піхоту.

Новинки.

Львів, дня 28 червня 1905.

— **Заупокійне богослуженє** за бл. п. Цїсаря Фердинанда І. відбуло ся нинї у Львові в катедральній і инших церквах гр. к. обряду. В богослуженю взяли участь представителї властий і молодїж шкільна.

— **Неправдиві вісти.** Сими днями, на основі оповідань якихсь двох арештованих у Львові за жебранину пройдисьвітів, подали львівскі часописи вість, немов би стокількадесять російских уланів з ротмістром і офіцирами на чолї здезертирувало з російского войска і перейшовши австрийску границю, схоронило ся в Чесанові. Як доносять з урядової сторони до Gazet-и Lwowsk-ої, на тій вісти нема нї слова правди і від довшого часу до Чесанова не прибув нї один російский дезертир.

— **Нещастна пригода.** Вчера в полудне утонуло ся в ямі з водою коло цегольнї Ґрудера у Львові двоє дїтий робітника Собося, 8-лїтний хлопець і 12-лїтниха дївчина. Они з двома иньшими дївчатками хотїли купати ся в тій ямі, глубокій на три метри. Перший влїз до води хлопчина і почав топити ся. Єго сестра скочила на ратунок, але потапаючий спіймав єї за руку, а що дївчина не уміла плавати, поринула разом з братом. Заки прибігли люди на поміч і спустили воду в баюри, уплило вже немало часу. Хлопця витягнено з води вже неживого, а на дївчинї пізнати було малі слїди житя. Однако мабуть нїхто з присутних не умів ратувати топельників і дїтий не привернено до житя.

— **Товариство „Вакацийних Осель" у Львові.** На основі статута, затвердженого ц. к. Намістництвом рескриптом з дня 16 цьвітня 1905 ч. 56.755, завязало ся товариство „Вакацийних Осель" у Львові, якого цїлию есть висилати дїти в часї вакаций на оселю, щоби на сьвіжім воздусї і при добрій поживі скріпили свої сили. В сїм роцї товариство висилає 20 дївчат на оселю до Милования безплатно, а крім сего приймає також дївчата за оплатою 30 корон за весь час. — Позаяк товариство доси не має ще фондів, длятого порішило приимати в сїм роцї безплатно лиш біднї дївчата з руских шкіл, а за оплатою, хто лиш зголосить ся; на будуче буде товариство принимати також хлопців. — Всї дїти мусять виказати ся добрим поступом в науках і добрим поведенєм. — Близших пояснень удїляє ся в дирекциї школи ім. Шевченка ул. Сикстуска ч. 47 в понедїлок дня 3 липня від години 4—5. Подання вносити до видїлу товариства „Вакацийних осель" на руки о. Лежогубского ул. Сикстуска ч. 47. Видїл товариства просить також о жертви на ту добродійну і гуманну цїль.

— **Добра служниця.** Панї С. Г., замешкала при ул. Городецкій у Львові, приймила оногди до служби дївчину Брониславу Мослюківну, котра взявши від неї 11 корон завдатку, зложила для забезпеченя куфер, в котрім мали бути єї річи. Коли на другий день Мослюківна до служби не явила ся, заглянула панї Г. до куфра і найшла там замість річий служницї, лише старі штани і старий сурдут. Мослюківна пропала без вісти.

— **Небезпечних пташків** арештувала передвчера поліция у Львові. Суть то Лейба Мезизе, Йосель Рупенталь. Яков Горощук і Теофіль Добряньский, всї звістні злодїї, а крім того підозрінї о рабунок.

— **Самоубийство.** З Араду доносять, що оногди в тамошнім лїсї позбавив ся вистрілом з револьвера житя начальник тамошного повітового суду Стефан Кутлер. Причиною самоубийства мав бути страх перед карою з причини викритя в єго урядованю неправильностий. — В Берлинї, на однім з тамошних зелїзничих двірців відобрав собі перед кількома днями житє др. Топорский, директор шпиталя в Познани. Причиною самоубийства мала бути невилїчима недуга.

Телеґрами.

Відень 28 червня. Президия польского Кола скликало на нинїшний день о годинї 10 рано засїданє Кола. На дневнім порядку президент Кола поставив удержавненє Північної зелїзницї.

Будапешт 28 червня. Після поголосок, які розійшли ся, мають бути покликані на авдиенцию до Цїсаря провідники опозиції Кошут, Банфі, Андраші, Тиса і иншї, аби відтак зібрати ся на конференцию і радити над полагодженєм кризи на Угорщинї.

перед єї очима, образ нещастного, змарнїлого Пієра, що заклинав єї вернути до него. Але она отрясла ся з сеї думки: „Нї, нї, він не був би щасливий зі мною. Я не така жінка, якої єму треба".

III.

— Катерино! Катерино!

Де могла подїти ся Катерина, що не прийшла нинї на своє звичайне місце, на лавочку над морем, аби поговорити з Пієром?

Пієр пійшов до хати. Там єї нїхто не бачив. Пійшов до єї мешканя. Там знов гадали, що она пійшла до него. Він бігав берегом моря, глядав по всїх закутках, по пристани, по купелевих будках — Катерини не було.

— Чого ти так бігаєш, Пієр? — питали товариші. — Не бачиш, кілько людий жде на перевіз?

Він о тім і не гадав. Єму не могло вийти з голови, де подїла ся Катерина. Так глядячи, переходив попри домок ґрафа де Вальжа. Дім був запертий, занавіси у вікнах спущені. Пієра перейшов мороз. Він глядав ще цїлий день, сходив цїлу околицю, питав по сусїдних селах і аж пізно в ночи рішив ся вернути домів та трохи спочити.

На другий день розпочав на ново своє гляданє, так само на третий і на четвертий день. Очевидно всьо на дармо.

— Так! То вже певне, що она утїкла з ним. Ах, коли-б я мав хоч доказ на те! Але як я о тім довідаю ся?

Помимо внутрішного пересьвідченя, що Катерина добровільно утїкла з ґрафом, не переставав Пієр глядати за нею.

В околици спершу жалувано бідного хлопця, але відтак, коли він уперто глядав заєдно за своєю милою, стали єго висьмівати, а вкінци навіть зложено на него глумливу співанку.

Минали днї, тиждні, місяцї, а Пієр не переставав сумувати. Між тим довідав ся о правдивій причинї Катерининої утечі. Она жила в Парижи, в чудесній палатї, мала дитину, була щаслива і обожала свого чоловіка.

З початку закипів Пієр дикою лютостию. Хотів іти до Парижа.

— До Парижа? Чогож ти там хочеш? — питали єго.

— Хочу єго убити.

— Чи ти одурів? Якеж ти право маєш єго убивати?

— Він, нужденник, украв менї Катерину. На що єї брав?

— Бо й она єго любила. Впрочім він зробив єї дуже щасливою.

— Ну, хиба ще мав єї зробити нещастною?...

— Оженив ся з нею.

— Так! О, коли-б він був не оженив ся! — і Пієр підніс кулак, такий сильний, що був би ним убив вола.

Остаточно якось удало ся єго утихомирити. Але мимо того не щезла ненависть з єго серця.

— Я єго ще дістану в свої руки — говорив заєдно. — Ще єго дістану, а тодї —

Єго чоло морщило ся, а очи горіли зловіщим огнем.

Минуло пять лїт. Пієр не забув і кождого дня ставав сумнїйший і більше понурий. А що житє в Сен Валєрі було для него за тяжке з тими всїми споминами на пропавшу, то він розпращав з родичами і приятелями та пійшов глядати щастя в иншій сторонї. В иншім місци не буде єму бодай кождий кутик і кождий найменший предмет нагадувати страченої милої.

IV.

В місті Діп було нинї море страшно розбурхане і нїхто, навіть найсьміливійший плавник, на важив ся пустити ся на воду.

Впрочім стояло богато людий на березї та приглядало ся величавій бури на океанї, а поміж товпою походжували моряки та пояснювали людям, що тепер небезпечно, але по полудни буде, здаєть ся, лїпша погода.

— То тепер небезпечно купати ся? — питали деякі.

— Певне, треба би дуже добре плавати, щоби пускати ся на таку воду.

Від одної купелевої будки отворили ся двері.

Якийсь мужчина в купелевім одязї вийшов на берег.

Всї обернули ся до него і з якимсь подивом глядїли на того сьмільчака, що не бояв пускати ся в такій бури на шаліючі филї.

Якась жінка наблизила ся до него і — як здавалось — хотїла єго здержати.

— Жак, прошу тебе, що ти хочеш робити? Таж то нерозум.

— Лиши, люба Катерино. Море не таке страшне нинї, а я — як знаєш — дуже добрий плавець.

Ще було видко, як жінка кинула ся до чоловіка, щоби єго не пустити; але він легко увільнив ся, побіг по каміню, кинув ся у воду і став плисти.

— Знов якийсь божевільний Парижанин. Добре напє ся води — відозвав ся один з моряків.

— О, Пієр, той певне нї. Він ще лїпше уміє плавати як ти.

— Лїпше як я! То не богато таких як він!

І той, котрого названо Пієром, гордо усьміхнув ся.

— Як би ти тут був тамтого року, то пізнав би єго. То богатий пан... має малу, гарну жінку.... То ґраф де Вальжа.

— Ґраф де Вальжа!... До сто громів!

— Ну так! Що тобі є?

— Менї?... менї нїчо... нїчо....

А до себе самого сказав: „Ти добре би зробив, як би сам таки зараз утопив себе.... А то як вийдеш на берег!..."

Опава 28 червня. Вчера кількасот молодих людий устроїло демонстрацию перед будинком ческої Бесіди, де вибили кілька шиб. По годині 10 вечером поліция демонстрантів розігнала.

Ковно 28 червня. Вчера около 1000 робітників устроїло демонстрацию.

Варшава 28 червня. Доси виїхало з Лодзи звиж 20.000 людий.

Москва 28 червня. З'їзджають ся тут члени земств і міскі дїятелї. В місті велике оживленє.

Петербург 28 червня. „Наша Жизнь" доносить, що на місце міністра Булигіна, котрий вскорі уступить, буде іменований секретар державний князь Волконьский.

Штокгольм 28 червня. В дальшім ходї засїданя палати кількох бесїдників домагало ся мобілїзациї войска, аби кождий пересьвідчив ся, що Швеция виступає поважно. Міністер Рамштедт доказував, що нїхто не може похвалити средств насильства, навіть справедливий гнїв не повинен Шведів склонити до війни. „Щоби ми — питає міністер — на тім виграли? Унїя сяка чи така з побідженою Норвеґією не може принести Швециї нїякої користи і представляє лише небезпечність. Треба робити розважно і мудро. Для Швециї нема иншого достойного виходу, як добровільно розвязати унїю.

Штокгольм 28 червня. На вчерашнім засїданю палати заявив пос. Берґ в справі унїї, що шведский парлямент не може узнати розвязаня унїї, заки справедливі жаданя Швециї не будуть виповнені. Пос. Лїтандер заявив, що безпечність Швециї і честь народу вимагають, аби революцийному поведеню Норвеґії ставити енерґічний опір.

Штокгольм 28 червня. Обі палати вибрали вчера окрему комісию, котра має займити ся проєктом закона, котрий давав би право правительству до вступних переговорів з норвеґским стортінґом.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць** оповіщує: „Gazeta Lwowska" з дня 1 липня с. р. оголошує розписанє оферт на доставу для ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові, цьвяхів до значеня порогів, розличних лопат і рискалїв, знарядів для консервациї зелїзниці, зелїза вальцованого, бляхи, стали, пружин і розличних виробів з зелїза. — Речинець до вношеня оферт упливає 20 липня 1905 р. до 12 години в полудне. Близші услівя достави і формулярі оферт можна дістати в згаданій ц. к. Дирекциї.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 27 червня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·10 до 8·25; жито 6·15 до 6·30; овес 7·10 до 7·30; ячмінь пашний 5·75 до 6·25; ячмінь броварний 6·25 до 6·50; ріпак 9·75 до 10·25; льнянка —·— до —·— горох до вареня 7·75 до 9·25; вика 11·50 до 12·50; бобик 7·20 до 7·50; гречка 10.50 до 12·—; кукурудза стара 7·25 до 8·40; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 40·— до 60·—; конюшина біла 50·— до 62·—; конюшина шведска 45·— до 65·—; тимотка 25·— до 30·—.

НАДІСЛАНЕ.

I Пієр поступив дальше аж на сам край берега.

— Як вернеш, ти.... Чуєш, як вернеш!

Між тим плавець все відбивав ся від берега і не роздумуючи о тім, заплив за далеко. Єму давали знаки з берега.

Він їх не бачив.

На березї занепокоїли ся. Що він робить! I до него стали кликати: „Вертайте, вертайте, бо небезпечно!" Очивидно він сего не чув.

А буря лютила ся все більше і більше і филї ставали чим раз висші. „Вертайте! Вертайте!" — роздавали ся голоси з усїх сторін; люди махали хусточками.

Здалека видко було, як хотів завертати... але не міг вже плисти; сили его опустили, филї загородили дорогу. А филї були високі як церковні вежі.

— Пропав! — шепотіли люди на березї. Нагле появила ся поміж товпою якась жінка.

— Мій муж! Ратуйте мого мужа! — I она кинула ся до першого моряка, що стояв перед нею, вхопила его судорожно за рамя і крикнула:

— Ратуйте его!

Моряк кинув ся нагле, немов би лютив ся над своєю немічю.

— То неможливо. Нїчого не можна зробити. Він пропав.

— Пропав?

Она крикнула з розпукою і бігала як божевільна понад берег, взиваючи на дармо людий до ратунку.

— Ратуйте его, ратуйте!

— Неможливо, він пропав! — відповідали їй.

Нагле опинила ся перед Пієром.

— Пієр!

— Катерино!

Минула хвиля страшної мовчанки.

— Ратуй ти его — сказала до него.

Пієр глумливо усьміхнув ся.

— Неможливо!

— Ратуй его, кажу тобі!

— Нї. Та-ж бачиш, що мої товариші не хочуть. Таж то була би божевільність пускати ся на таку воду. Ха-ха! — і він злобно розсьміяв ся.

— Ти можеш его виратувати, лише ти, я знаю. Знаю тебе. Я тебе вже бачила при такій роботї.... Ти можеш его уратовати, як лише схочеш.

— Нї.

— Пієр!

— Нї. Кажу тобі, що нї... нї і нї!

— Я хочу, Пієр. Чуєш, я велю тобі!

I она остро подивила ся єму в очи, так як дивлять ся на дикого зьвіра.

Пієр глухо забурмотів, як зьвір, що его жене пан на перед і кинув ся у воду.

Борба з розбурханими филями тревала нинї цїлої пів години. Всї люди на березї слїдили єї мовчки з напряженою увагою.

Вкінци винесено ґрафа де Вальжа зімлїлого на берег, а відтак до готелю, де подали єму перину поміч.

Пієр сховав ся від всїх подяк, які хотїли єму зложити і прикучнув за одною будкою. Там пересидів мовчки годину, злий і невдоволений з своєї слабости, що не дала єму бути рішучим та — як звичайно — бурмотів до себе: „То дурниця, моя месть лише відложена. Я его ще дістану в свої руки, о, дістану его!

В тім появила ся перед ним жінка, держачи дитину за руку. Пієр встав і обоє, не кажучи й слова, стояли напротив себе. В єї очах були сльози, він тремтїв на цїлім тїлї.

Она навіть не пробовала дякувати єму, але віддавши дитину в его руки, сказала:

— Обійми его!

Моряк нахилив ся, піднїс дитину до гори і обсипав єї поцїлуями.

А коли знов поставив дитину на землю, побачила Катерина, що в его очах були сльози.

На нагороди пильности

припоручила ц. к. Рада шк. краєва слїдуючі книжочки руского товариства педаґоґічного у Львові:

I. Образкові без тексту для дїтий найнизшого степеня науки:

Ч. 100. Для розривки 1·20 К. — Ч. 99. Ах яке хороше 2 К. — Ч. 26. Наші зьвірята 80 сот.

II. Образкові з текстом для дїтий другого степеня науки:

Ч. 8. Зьвіринець 20 с. — Ч. 9. Гостинець 20 с. — Ч. 10. Забавки 20 с. — Ч. 11. Менажерия 20 с. — Ч. 96. Дїтвора 1 К. — Ч. 97. Зьвірята домашні 80 с. — Ч. 98. Приятелї дїтий 1·20 К.

III. Ілюстровані для дїтий третого і четвертого степеня науки:

Ч. 58. Казки народні ч. I. бр. 50 с., опр. 64 с. — Ч. 60, 62, 69, 75, 76. Казки Андерсена бр. по 50 с., опр. по 70 с. — Ч. 63. Казки Брянчанїнова бр. 30 с., опр. 44. — Ч. 64. Робінзон Чайченко бр. 80 с., опр. 1·20 К. — Ч. 109. Робінсон велик. бр. 1·80 К, опр. 2·20 К. — Ч. 65. Мірон. Пригоди Дон Кіхота бр. 80 с., опр. 1·10 с. — Ч. 101. Гете-Франко: Лис Микита бр. 1 К, опр. 1·30 с.

IV. Книжки без образків для дїтий третого і четвертого степеня науки.

Ч. 109. Робінзон великий бр. 1 К 50 с, опр. 1·80 К. — Ч. 1. Молитвенник нар. опр. 30 с, опр. в полотно 40 с. — Ч. 3. Китиця желань 3 розш. виданє бр. 40 с, опр. 60 с. — Ч. 4. Читанка бр. 20 с. — Ч. 13. Т. Шевченко. Кобзар для дїтий 30 с. — Ч. 15. Юл. Верне. Подорож довкола землї бр. 1·20 К, опр. 1·50 К. — Ч. 29. Мальота. Без родини опр. 1·10 с. — Ч. 54. Т. Шевченко. Кобзар бр. 2 К, опр. 2 К 40 с, в полотнї 2·70 с. — Ч. 71. Оповіданя для дїтий бр. 40 с, опр. 54 с. — Ч. 72. М. Коцюбиньский. Оповіданя бр. 40 с, опр. 54 с. — 73. О. Катренко. Оповіданя бр. 40 с, опр. 54 с. — 74. Василь В-р. Подорож до краю Лїліпутів бр. 50 с, опр. 64 с. — 77. А. Кримский. Переклади бр. 40 с., опр. 54 с. — 82. Марта Борецка, іст. опов. бр. 40 с., опр. 60 с. — 84. Др. М. Пачовский. Народні думи з поясненями ч. I. 40 с., опр. 60 с. — 86. А. Толстой. Казки бр. 40 с., опр. 54 с. — 87. О. Кониський. Поеми бр. 30 с., опр. 44 с. — 88. Покарана лож. Комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с.— 90. Дивні Пригоди Комаха Санґвіна ч. 1. 48 с., опр. 70 с. — 91. Е. Ярошиньска. Перша книжочка для малих дївчат 20 с. — 94. Е. Ярошиньска. Друга книжочка для м. дївчат 20 с., разом оправлені 54 с. — 92. Малий сьпіваник 20 с. — 93. Клавдия Лукашевич. Серед цьвітів, комедия в 2 дїях 16 с., опр. 30 с. — 103. Анґлїйскі казки 24 с., опр. 38 с. — 104. Е. Ярошиньска. Повістки 24 с., опр. 90 с. — 106. Др. I. Франко. Абу Казимові капцї 60 с., опр. 90 с. — 108. Збиточник Ґумфрі, з анґлїйск. 70 с., опр. 1 К. — 111. Л. Глїбів Байки 10 с. — Ч. III., IV., VI. В. Чайченко: Комар, Грицько, Дума про княгиню Кобзаря по 10 с. — Ч. V., VII. Днїпрової Чайки: Казка про сонце та его сина, Писанка по 10 с. — 112. История куска хлїба бр. 50 с, опр. 64 с.

V. Книжки для молодїжи шкіл видїлових:

Ч. 89. М. Вовчок. Інститутка бр. 40 с., опр. 60 с.— 95. Шекспір в повістках бр. 30 с. опр. 60 с.

Замовляти можна в канцеляриї руского Тов. Педаґоґічного у Львові ул. Сикстуска 47 або в книгарнї Товариства ім. Шевченка у Львові ул. Театральна ч. 1. Хто пришле гроші поперед, тому при замовленю книжок (в канцеляриї Товариства) на квоту 10 К висилає Товариство книжки оплатно, а від подвижки дає 10 прц. рабату. При замовленях низше 10 К (на инші книжки) треба дочислити оплату почтову.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Ч. В. 56.908.

Розписанє оферт.

Видїл краєвий Королївства Галичини і Володимириї з Великим Князївством Краківским наміряє іменем і на рахунок концесионаря нормально-колійної зелїзницї льокальної Тарнів-Щуцин роздати будову тої зелїзницї в дорозї загальної лїцитациї на основі письменних оферт за загальним винагородженєм.

Речинець вношеня оферт до дня 15-го липня 1905 години 11-ої перед полуднем, час міский.

Близші постанови містять ся в оповіщеню „Gazet-и Lwowsk-oї".

У Львові, дня 21-го червня 1905.

Маршалок краєвий:
Станислав Баденї в. р.

Член Видїлу краєвого:
Др. Станислав Домбский в. р.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).